

„Hij is nu ergens anders.” „Waar is hij dan dat ik midden in mijn slaap wordt gestoord?” „In uw harem, meester.”

Yezi Azid liet zich door een slaaf achter een gordijn brengen en waarlijk, daar zag hij Hassein en zijn Favorite omstrengeld. Hij trad binnen. Hij hoefde de minnenden niet te scheiden. Hassein vluchtte en Zuleikah wachtte gelaten de slagen af. Maar Yezi Azid trok een beurs. „Ga hem achterna, hondin.”

Zoo was Cazem Hassein op zijn 16e jaar een verjaagde, werd een zwerver en kwam tenslotte op het havenkantoor terecht waar hij zat voor een belachelijk loon, dubbel ongelukkig door de herinnering aan de weelde van zijn jeugd, troost zoekend in 't gebed, hopen op de toekomst, op de dood van Yezi Azid, waarop hij al heftiger bij den Almachtige aandrong.

IV

Allah evenwel haastte zich niet, Yezi Azid zette straffeloos zijn godslasterlijken levenswandel voort en Hassein droogde uit, als de planken van het kantoor. De dagen waarop slechts tolvrije visschers, geen vreemde stoomers binnenvielen, en dat waren de meeste, zat hij in den donkersten hoek gehurkt en niet zelden bleken zijn mijmeringen in sluimeringen verkeerd te zijn, als de havenmeester binnentrad en zijn stok op Hassein's mageren rug liet dansen en hem onder scheldwoorden naar zijn telraam terugjoeg. Voor ontslag hoefde Hassein niet te vreezen; hij was toch een geletterde en wie anders zou dezen post begeeren?

Op een heeten middag was hij toch weer biddend in slaap gezonken. Hij zag zich liggen in een koelen binnenhof en tuurde naar den waterstraal, die uit het marmeren bekken sierlijk opspoot en klaterend neerviel —

Daar greep een aan zijn schouder. Hij sprong meteen op, betoogend dat hij niet sliep doch uit zijn hoofd rekende. Maar toen hij zijn oogen ook open had zag hij niet in de bloedbeloopene van den havenmeester, noch diens paarsen neus, die als een paddestoel tusschen vleezige wangen instond, neen een grijze baard raakte kittelend zijn kin en met opmerkelijke blikken bezag hem de — kadi, ja, deze was het. „Ik heb niet gestolen, geen cijfers vervalscht, geen smokkelaars geholpen,” kermde Hassein door dezen onverwachten aanblik nog meer ontzet. „Al ware het, heden zijt gij de rijkste burger van Bassora. Uw oom Yezi Azid is van morgen plotseling gestorven. Men heeft geen testament gevonden. Uw oom heeft zich zeker onsterfelijk gedacht. Hoe het zij, gij zijt zijn eenige bloedverwant en erfgenaam.”

Hassein was jarenlang een stille bidder geweest. Nu werd hij een huilende derwisch gelijk. In zijn brein woelde het, zoodat zijn lichaam opsprong, stuiptrekkend, om den havendam af te rennen, de stad in. De kadi drukte